

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **T. P.**, narozený dne x
trvale bytem x
zastoupený Mgr. Denisem Karbusem, advokátem
sídlem Hábova 1566/12, 155 00 Praha 5

proti
žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy**
sídlem Mariánské nám. 2/2, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2018 č.j. MHMP 728178/2018

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 4 (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 26. 3. 2018 č.j. R 72/2018 OKAT/Ziz. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným přestupkem proti majetku dle § 8 odst. 1 písm. c) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (dále též „zákon o některých přestupcích“), kterého se dopustil tím, že dne 18. 12. 2017 v odpoledních hodinách v době od 14.00 do 16.46 hod. v ulici Na Veselí 1, Praha 4, našel vedle motorového vozidla zn. Honda Accord, reg. zn. x, technický prostředek k zabránění odjezdu vozidla (tzv. „botičku“, dále též „TPZOV“), který byl původně na předmětné vozidlo nainstalován, když tento prostředek si přisvojil a až dne 22. 2. 2018 jej odeslal prostřednictvím České pošty na adresu Městské policie hl. m.

Prahy (dále též „městská policie“), tedy úmyslně neoprávněně si присвоjit cizí věc nálezem. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 2.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení částkou ve výši 1.000 Kč.

2. V žalobě žalobce namítal, že nebyl prokázán jeho úmysl věc si neoprávněně присвоjit. Pouze chránil TPZOV před jeho možným odcizením. Byl v domnění, že TPZOV byl zaslán městské policii poštou již v lednu 2018 a když se dozvěděl o pochybení zaměstnance, který TPZOV neodeslal, sám zjednal nápravu. TPZOV je navíc k ničemu nepoužitelná věc, chybí tedy motiv k žalobcovu jednání – присvojit si právě tuto věc. TPZOV pak byl vrácen městské policii dne 23. 2. 2018, žalobce si tedy zjevně neponechal tuto věc. Podotkl, že nebyla stanovena žádná lhůta pro vrácení věci. V předmětné době byl žalobce zaneprázdněn zásadními událostmi, když ve své společnosti zjistil páčání rozsáhlé trestné činnosti působené právě zaměstnanci, kteří měli TPZOV odeslat. Jeho pozornost se pochopitelně soustředila na odhalování těchto prioritních (existenčních) záležitostí. To, že nekontroloval, zda zaměstnanci TPZOV odeslali, nesvědčí o tom, že by měl v úmyslu si nepotřebnou věc ponechat. Správní orgány se nedostatečně zabývaly zaviněním jakožto subjektivní stránkou přestupku. Žalovaný se nevypořádal s námitkami a tvrzeními žalobce v podaném odvolání. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Závěrem žalobce navrhl zrušit napadené rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že na všechny námitky bylo reagováno v rozhodnutích správního orgánu I. stupně i žalovaného, žalovaný rovněž odpověděl na všechny odvolací námitky. Navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále též „s. ř. s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s.
5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 18. 12. 2017 ve 14:00 hod. hlídka městské policie nasadila TPZOV na vozidlo reg. zn. x, tov. zn. Honda, černé barvy, které stálo na chodníku v ul. Na Veselí 1, Praha 4, neboť bylo dáno důvodné podezření ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích. Téhož dne v 16:46 hod. bylo zjištěno, že TPZOV ani předmětné vozidlo se již na místě nenachází. Stejněho dne se policista telefonicky spojil s žalobcem a sdělil mu, že ví, že uvedenou tzv. „botičku“ má u sebe on a že by ji měl neprodleně vrátit městské policii, načež žalobce policistovi sdělil, že jim ji pošle poštou zabalenou jako vánoční dárek, jak to již několikrát učinil. Policista mu zopakoval, aby tak učinil neprodleně, a že se tímto skutkem dopustil přestupku, který bude řešen správním orgánem I. stupně. Správní orgán I. stupně žalobci oznámil zahájení řízení o přestupku dle § 8 odst. 1 písm. a) bodu 1. zákona o některých přestupcích (krádež) a předvolal žalobce k ústnímu jednání na den 8. 2. 2018. Toto oznámení a předvolání si žalobce vyzvedl z datové schránky dne 18. 1. 2018. Po omluvě žalobce bylo ústní jednání odročeno na den 21. 2. 2018. Městská policie se přihlásila do přestupkového řízení s nárokem na náhradu škody spočívající v nákladech na pořízení stejného typu TPZOV ve výši 3.731,34 Kč. Při ústním jednání dne 21. 2. 2018 žalobce uvedl, že přišel ke svému autu, vedle něj ležela botička volně na ulici, vzal ji a šel do kanceláře. Tam botičku uložil tak, aby ji nikdo neodcizil. Ještě ten den mu volal policista a tomu řekl, že botičku zabalí a pošle. To také udělal někdy v lednu, potvrzení o odeslání

zašle správnímu orgánu I. stupně e-mailem do konce týdne. Botičku odeslal zaměstnanec. Jelikož botičku zaslal zpět, škodu hradit nehodlá. Den po ústním jednání, 22. 2. 2018, byl TPZOV poštou odeslán městské policii. Dne 23. 2. 2018 žalobce zaslal e-mailem zprávu správnímu orgánu I. stupně omluvu s tím, že podal mylnou informaci, kolega balík neodeslal, včera zjednali nápravu. Městská policie následně sdělila správnímu orgánu I. stupně, že dne 23. 2. 2018 jí byl inkriminovaný TPZOV doručen – městská policie proto vzala zpět svůj nárok na náhradu škody. Správní orgán I. stupně vyrozuměl žalobce o změně právní kvalifikace na přestupek dle § 8 odst. 1 písm. c) zákona o některých přestupcích a umožnil mu vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Žalobce uvedl, že v žádném případě neměl v úmyslu přisvojit si TPZOV, pouze došlo k pochybení dnes již bývalého zaměstnance, který v rozporu s jeho pokynem věc včas neodeslal na adresu městské policie; to odůvodnil tak, že neměl k dispozici automobil, kterým by TPZOV odvezl na poštu, a později na to zapomněl. Ihned poté, co zjistil, že zásilka nebyla odeslána, žalobce osobně zjednal nápravu. Nedošlo tedy k přisvojení si cizí věci, nýbrž pouze k prodlení s vrácením. Správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí ze dne 26. 3. 2018 č.j. R 72/2018 OKAT/Ziz, jímž byl žalobce uznán vinným přestupkem proti majetku dle § 8 odst. 1 písm. c) zákona o některých přestupcích, za což mu byla uložena pokuta ve výši 2.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení částkou ve výši 1.000 Kč. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 15. 5. 2018 č.j. MHMP 728178/2018 žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

6. Podle § 8 odst. 1 písm. c) zákona o některých přestupcích fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že úmyslně přisvojí si cizí věc nálezem nebo jinak bez přivolení oprávněné osoby.
7. Městský soud v Praze nemá pochybnosti o tom, že žalobce si úmyslně přisvojil předmětný TPZOV, přičemž zjevně neměl v úmyslu vrátit jej bezprostředně poté městské policii jako vlastníkovu věci. To plyne již z toho, že žalobce ani přes telefonickou výzvu policisty TPZOV dne 18. 12. 2017 městské policii nevrátil a ponechal si jej. Pokud vrácením věci pověřil svého zaměstnance, měl si ověřit, že zaměstnanec tak bezodkladně učinil. Žalobce však zůstal pasivní i poté, co dne 18. 1. 2018 osobně obdržel oznámení o zahájení přestupkového řízení ve věci přestupku krádeže dle § 8 odst. 1 písm. a) bodu 1. zákona o některých přestupcích, z něhož mu muselo být zřejmé, že věc vlastníkovu vrácena nebyla. Při ústním jednání dne 21. 2. 2018 správnímu orgánu I. stupně uvedl nepravdivou informaci, že TPZOV byl vrácen v lednu 2018; následně namítal, že skutečně byl v domněnku, že věc byla vlastníkovu vrácena již v lednu 2018 – tuto obhajobu soud považuje za účelovou. Pokud by žalobcův úmysl skutečně směřoval k vrácení věci jejímu vlastníkovu, žalobce by tak nepochybně učinil bezodkladně poté, co ji získal do své dispozice. Pokud ani přes opakované urgency, resp. informace o tom, že věc vrácena nebyla, zůstal pasivní, je zřejmé, že byl přinejmenším srozuměn s tím, že věc vlastníkovu vrácena nebyla, resp. nebude, čímž došlo k porušení zájmu na ochraně vlastnického práva vlastníka věci [v jednání žalobce lze tedy spatřovat přinejmenším nepřímý úmysl ve smyslu § 15 odst. 2 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich]. Na tom nic nemění ani skutečnost, že teprve po ústním jednání konaném před správním orgánem I. stupně byl TPZOV vrácen městské policii; skutková podstata přestupku totiž již byla naplněna.
8. Podle závěru soudu měl žalobce poté, co předmětný TPZOV získal do svého držení, jej ihned (bezodkladně) vrátit jeho vlastníkovu. Tím, že tak neučinil, přestože zjevně byl

(dokonce opakovaně) informován o tom, že vlastníkově věc dosud vrácena nebyla, spáchal jemu vytýkaný přestupek proti majetku. Žalobce přitom nijak neomlouvá, že měl pověřit svého zaměstnance, aby předmětnou věc vrátil. Pokud tak žalobce učinil, jde jen k jeho tíži, jestliže zaměstnanec jeho (údajný) pokyn bezodkladně nesplnil.

9. Na závěru o spáchání přestupku dle § 8 odst. 1 písm. c) zákona o některých přestupcích nic nemění ani tvrzení žalobce o pochybení jeho zaměstnance a o tom, že měl zjistit páčání rozsáhlé trestné činnosti jeho zaměstnanci, jeho pozornost tak mělo vyžadovat řešení těchto pro něj existenčních záležitostí. Jak již soud uvedl výše, jde jen k tíži žalobce, že předmětnou věc nevrátil bezodkladně sám, ale pověřil tím třetí osobu. Nadto byl žalobce telefonicky upozorněn na nutnost neprodleně vrátit „botičku“ městské policii již v den, kdy ji získal do svého držení, tj. 18. 12. 2017. Měsíc poté pak osobně převzal oznámení o zahájení přestupkového řízení, z něhož bylo rovněž zřejmé, že věc městské policii dosud vrácena nebyla, a přesto zůstal pasivní. Jestliže žalobce byl schopen se omluvit z ústního jednání nařízeného původně na den 8. 2. 2018, jistě musel být schopen i vrátit věc, která mu nepatřila, popř. ověřit si, zda k tomuto vrácení věci skutečně došlo. Tím, že žalobce zůstal pasivní a bezodkladně nevrátil předmětnou věc, naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 8 odst. 1 písm. c) zákona o některých přestupcích. Na naplnění skutkové podstaty nic nemění ani to, že předmětná věc je dle žalobce pro něj nepoužitelná; taková okolnost nemá na naplnění či nenaplnění dané skutkové podstaty žádný vliv. Jak plyne z judikatury Nejvyššího soudu týkající se trestného činu zatajení věci dle § 219 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, či § 254 již zrušeného zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona (s ohledem na podobnost konstrukce skutkových podstat předmětného přestupku a trestného činu má soud za to, že závěry odkazované judikatury jsou použitelné i v nyní posuzované věci), o zatajení věci může jít i v případě, kdy s přisvojenou cizí věcí, která se do jeho moci dostala náletem, omylem nebo jinak bez přivolení osoby oprávněné, pachatel nijak dále nedisponuje, ale odmítá ji vydat oprávněné osobě. Není tedy rozhodné, jak poté, co si věc přisvojil, s ní skutečně nakládá a zda s ní vůbec nějak nakládá (srov. podobně usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 1. 2004 sp. zn. 11 Tdo 40/2004, uveřejněné pod č. 14/2006-II. Sb. rozh. tr.).
10. Nad rámec shora uvedeného soud podotýká, že v žalobcem přiloženém trestním oznámení ze dne 2. 2. 2018 je výslovně uvedeno, že existence faktur (jež měly být podvodně vystaveny zaměstnanci poškozených společností) byla odhalena teprve dne 1. 2. 2018, kdy jednatel poškozených společností (žalobce) měl podezření, že celkový obrát obou poškozených společností za rok 2017 byl nižší, než vykazuje účetnictví. Žalobce se tudíž (jak plyne z jeho vlastních tvrzení) o údajném trestném činu zaměstnanců dozvěděl až poté, co měl několik příležitostí a dostatečný časový prostor předmětný TPZOV vrátit městské policii, a až poté, co byl opakovaně (telefonicky i prostřednictvím oznámení o zahájení přestupkového řízení) bezvýsledně upozorněn na to, že věc dosud vlastníkově vrácena nebyla. Podle žalobcem přiloženého trestního oznámení ze dne 5. 2. 2018 pak byl pracovní poměr s panem Ptáčníkem rozvázán v srpnu 2017 (tedy ještě několik měsíců předtím, než žalobce získal do svého držení předmětný TPZOV) „z důvodu nespokojenosti jednatele s plněním pracovních povinností pana Ptáčníka“. Pan Ptáčník měl být přitom dle žalobních tvrzení jednou z osob, které měly předmětný TPZOV z pověření žalobce odeslat městské policii. Nabízí se tak otázka, proč měl žalobce pověřovat tímto úkolem pana Ptáčníka, když v té době již nebyl zaměstnancem společnosti, v níž žalobce působil jako jednatel, nadto když s ním byl rozvázán pracovní poměr z důvodu žalobcovy nespokojenosti s plněním jeho pracovních povinností. I tyto okolnosti svědčí o účelovosti žalobcovy argumentace.

11. Jak plyne z ustálené judikatury, rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2021 č.j. 6 As 175/2019-49 či ze dne 18. 3. 2021 č.j. 1 Ads 507/2020-78). Není proto pochybením, jestliže se žalovaný výslovně nezabýval otázkou zavinění, neboť tak učinil již správní orgán I. stupně na str. 3 – 4 svého rozhodnutí; žalobce přitom v odvolání nevznesl žádnou konkrétní argumentaci, s níž by se nevypořádal správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí ze dne 26. 3. 2018. K tomu je třeba podotknout, že ztotožní-li se odvolací správní orgán plně s úvahami orgánu první instance, jehož odůvodnění poskytuje dostatečnou odpověď na argumentaci uplatněnou v odvolání, může postačovat, pokud odvolací správní orgán pouze souhlasně odkáže na závěry prvostupňového rozhodnutí, aniž by se musel podrobně vypořádávat s odvolacími námitkami (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 5. 2007 č.j. 62 Ca 20/2006-65, publ., pod č. 1296/2007 Sb. NSS, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2013 č.j. 4 As 18/2013-25 a ze dne 5. 2. 2021 č.j. 3 As 59/2020-68). Není proto pochybením, jestliže žalovaný odkázal na odůvodnění obsažené v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, se kterým se ztotožnil a jež je dle jeho názoru (i dle závěru zdejšího soudu) dostatečně podrobné.
12. Žalobce rovněž namítal, že se žalovaný jako odvolací správní orgán ve svém rozhodnutí nijak nevypořádal s námitkami a tvrzeními žalobce v podaném odvolání, pročez má být napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. K tomu Městský soud v Praze konstatuje, že pokud žalobce *„odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje [...] za základ jím tvrzené nezákonnosti“* (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č.j. 2 Azs 92/2005-58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS). Obecný odkaz na argumentaci v předchozím podání nesplňuje zákonné požadavky na žalobu, resp. žalobní bod. Je na žalobci, aby upřesnil každý důvod, o který svou žalobu opírá, a to po stránce právní i skutkové. Povinností soudu není za žalobce dovozovat či dohledávat tvrzení, která uváděl v dřívějších řízeních či podáních. Tímto postupem by totiž porušil zásadu rovnosti stran a do jisté míry nahrazoval činnost žalobce při formulaci námitek. Taková úloha mu však nepřísluší (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2012 č.j. 9 As 65/2011-104, ze dne 20. 10. 2010 č.j. 8 As 4/2010-94, ze dne 21. 11. 2003 č.j. 7 Azs 20/2003-44, ze dne 17. 3. 2005 č.j. 7 Azs 211/2004-86, ze dne 7. 4. 2011 č.j. 5 As 7/2011-48, ze dne 20. 2. 2014 č.j. 6 As 119/2013-70, ze dne 3. 12. 2020 č.j. 7 Afs 251/2020-29 atd.). Žalobce v žalobě nevymezil, se kterou konkrétní odvolací námitkou se žalovaný opomněl vypořádat. Soud proto alespoň obecně uvádí, že žalovaný se dle jeho závěru řádně vypořádal se všemi odvolacími námitkami.
13. Správní orgány v dostatečném rozsahu zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a na základě toho přijaly adekvátní právní závěry, jež řádně odůvodnily. Jelikož skutkový stav věci byl ve správním řízení zjištěn v dostatečném rozsahu, návrh na provedení důkazu výslechem žalobce v řízení před soudem shledal soud nadbytečným.
14. Vzhledem ke shora uvedenému neshledal soud žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
15. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch, a žalovanému, který byl ve věci

úspěšný, žádné náklady řízení nad rámec nákladů vynaložených z běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 1. července 2021

JUDr. Marcela Rousková, v.r.
samosoudkyně